

Hoor jij wat ik hoor?

Pastor Kevin Sadler

"2 Kon. 6:24-25: 24 En het geschiedde daarna, dat Benhadad, de koning van Syrie, zijn gehele leger verzamelde, en optoog, en Samaria belegerde. 25 En er werd grote honger in Samaria; want ziet, zij belegerden ze, totdat een ezelskop voor tachtig zilverlingen was verkocht, en een vierendeel van een kab duivenmest voor vijf zilverlingen.

In de tijd van het leven en de bediening van de profeet Elisa mobiliseerde de koning van Syrië, Benhadad II, zijn hele leger en voerde een grote, grootschalige invasie in Israël uit. De Syriërs waren zo succesvol dat ze ver in het land Israël doordrongen en Samaria, de hoofdstad van het noordelijke koninkrijk Israël, belegerden. In Samaria zaten de koning van Israël en alle oudsten van de stad. Dit zou zoiets zijn als het belegeren van Washington, D.C., met de president en het hele Congres opgesloten in de stad.

Dagelijks leven in een belegerde stad

De Syriërs omsingelden de stad en verhinderden alle handel en zaken de stad in of uit te gaan. Niemand durfde de stad te verlaten, net zoals niemand de stad durfde binnen te gaan, zonder gevangen te worden genomen of ter dood te worden gebracht. Door de stad af te sluiten van al haar voorraden en benodigdheden, zou de bevolking uiteindelijk uitgehongerd worden en zich overgeven.

En we leren uit vers 25 dat de wurggreep van de belegering resulteerde in wanhopige hongersnood die Samaria in zijn greep hield. Als we echt honger hebben, kunnen we zeggen: "Ik heb zo'n honger, ik zou een paard kunnen opeten!" Door de geschiedenis heen zijn mensen echter veel wanhopiger geweest in hun honger. En we zien zulke omstandigheden voor de inwoners van Samaria tijdens deze belegering.

Een ezel was een onrein dier volgens de wet van Mozes en mocht onder geen enkele voorwaarde gegeten worden. Maar de mensen in Samaria waren zo wanhopig op zoek naar voedsel dat ze de wet negeerden, en een ezelskop, één van de minst voedzame, meest weerzinwekkende en goedkoopste delen van dit dier, werd een zeer gewaardeerd handelsartikel, verkocht voor tachtig shekels, of ongeveer twee pond zilver. Niet alleen dat, maar "het vierde deel van een cab duivenmest" werd verkocht "voor vijf zilverlingen" (2 Koningen 6:25). Duivenmest, of vogelpoep, zou natuurlijk ook niet rein zijn geweest om te eten. En een halve pint duivenmest werd verkocht voor vijf shekels of twee ounces zilver.

De koning van Israël, koning Joram, gaf de profeet Elisa de schuld van de benarde situatie in Samaria en van het feit dat hij niets had gedaan om de situatie te verlichten. En dus zwoer de koning Elisa te doden, zie 2 Koningen 6:26-31:

"26 En het geschiedde, als de koning op den muur voorbijging, dat een vrouw tot hem riep, zeggende: Help mij, heer koning! 27 En hij zeide: De Heere helpt u niet; waarvan zou ik u helpen? Van den dorsvloer of van de wijnpers? 28 Verder zeide de koning tot haar: Wat is u? En zij zeide: Deze vrouw heeft tot mij gezegd: Geef uw zoon, dat wij hem heden eten, en morgen zullen wij mijn zoon eten. 29 Zo hebben wij mijn zoon gezoden, en hebben hem gegeten; maar als ik des anderen daags tot haar zeide: Geef uw zoon, dat wij hem eten, zo heeft zij haar zoon verstoken. 30 En het geschiedde, als de koning de woorden dezer vrouw gehoord had, dat hij zijn klederen scheurde, alzo hij op den muur voortging; en het volk zag, dat, ziet, een zak van binnen over zijn vlees was. 31 En hij zeide: Zo doe mij God, en doe zo daartoe, indien het hoofd van Elisa den zoon van Safat, heden op hem zal blijven staan!

Toen de koning echter bij Elisa's huis aankwam, profeteerde Elisa dat God binnen 24 uur de situatie in Samaria volledig zou omkeren.

“2 Kon. 7:1: Toen zeide Elisa: Hoort het woord des Heeren; zo zegt de Heere: Morgen omtrent dezen tijd zal een maat meelbloem verkocht worden voor een sikkkel, en twee maten gerst voor een sikkkel, in de poort van Samaria.

Elisa vertelde de koning het woord van de Heer dat de hongersnood op wonderbaarlijke wijze in één dag zou eindigen. De voorraden zouden dan overvloedig zijn; er zou zowel gerst als fijn tarwemeel zijn, dat de volgende dag voor opmerkelijk lage prijzen zou worden verkocht: zeven liter meel zou voor één sjekel worden verkocht, net als veertien liter gerst.

Doen of sterven

“2 Kon. 7:3-9: 3 Er waren nu vier melaatse mannen voor de deur der poort; die zeiden, de één tot den ander: Wat blijven wij hier, totdat wij sterven?4 Indien wij zeggen: Laat ons in de stad komen, zo is de honger in de stad, en wij zullen daar sterven, en indien wij hier blijven, wij zullen ook sterven; nu dan, komt, en laat ons in het leger der Syriërs vallen; indien zij ons laten leven, wij zullen leven; en indien zij ons doden, wij zullen maar sterven.5 En zij stonden op in de schemering, om in het leger der Syriërs te komen. Toen zij aan het uiterste van het leger der Syriërs kwamen, ziet, toen was er niemand.6 Want de Heere had het heir der Syriërs doen horen een geluid van wagenen, en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkracht; zodat zij zeiden de één tot den ander: Zie, de koning van Israël heeft tegen ons gehoord de koningen der Hethieten, en de koningen der Egyptenaren, om tegen ons te komen.7 Derhalve hadden zij zich opgemaakt, en waren in de schemering gevloeden, en hadden hun tenten gelaten, en hun paarden, en hun ezelen, het leger gelijk als het was; en waren gevloeden om huns levens wil.8 Als nu deze melaatsen aan het uiterste des legers kwamen, zo gingen zij in een tent, en aten en dronken, en namen van daar zilver, en goud, en klederen, en gingen henen, en verborgen het; daarna keerden zij weder, en kwamen in een andere tent, namen van daar ook, en gingen henen, en verborgen het.9 Toen zeiden zij, de één tot den ander: Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen stil. Indien wij vertoeven tot den lichten morgen, zo zal ons de ongerechtigheid vinden; daarom nu, komt, laat ons gaan, en dit aan het huis des konings boodschappen.

De scène verschuift van binnen de stad naar vier melaatsen net buiten de poorten van Samaria. Gewone mensen in de stad leden honger, en deze vier zieke mannen leden nog meer. Het waren verstotenen die vanwege hun ziekte uit de stad waren verbannen, en het waren waarschijnlijk bedelaars die afhankelijk waren van liefdadigheid. Ze stierven, niet alleen door het rotten van hun vlees, maar ook door de honger. Niemand in Samaria had voedsel om met hen te delen. Deze mannen bevonden zich in een buitengewoon wanhopige situatie, en dus besloten ze wanhopige maatregelen te nemen.

De vier mannen spraken onder elkaar en redeneerden dat als ze de stad in zouden gaan, ze zouden sterven, omdat er geen eten was. Als ze bij de poort bleven en niets deden, zouden ze sterven, omdat niemand in de stad genoeg eten had om met hen te delen. Als ze hun kans waagden en naar de Syriërs gingen, zouden ze daar ook kunnen sterven, maar het zou beter zijn om snel te sterven door het zwaard dan langzaam te sterven door honger en verhongering. Maar als ze naar de Syriërs gingen, wie weet, zouden ze misschien wat medelijden vinden; de Syriërs zouden hen kunnen voeden zodat ze konden leven.

Nadat ze alle opties hadden overwogen, kwamen ze tot de conclusie dat ze niets te verliezen hadden door naar het Syrische kamp te gaan, waar genoeg eten was. Ze dachten dat het beter was om te sterven tijdens de poging! Dus besloten ze allemaal om naar de Syriërs te gaan en om genade te smeken.

Vroeg de volgende ochtend, terwijl het schemerde, stonden ze op en gingen op weg naar de Syriërs. Ga nu even in de sandalen van één van deze mannen staan. Toen ze het Syrische kamp naderden, zagen ze de tenten van een afstand. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze de paarden en ezels, nog steeds vastgebonden, maar ze zagen geen bewakers; sterker nog, ze zagen niet eens één, enkele, eenzame Syriër.

Ze vervolgden voorzichtig hun weg naar het kamp .

Er brandden nog steeds kampvuren. Het was stil, te stil. Toen ze eindelijk aan de andere kant van het stille kamp waren, verzamelde één van hen de moed om de flap van één van de tenten opzij te trekken. Ze keken allemaal naar binnen, maar er was niemand. Maar in die tent lagen grote schatten aan eten, drinken, kleding, goud en zilver. En in het hele kamp was er een overvloed. Deze melaatsen keken elkaar aan en realiseerden zich: "We worden rijk!"

Een alarmerend geluid

Vers 6 vertelt ons de reden dat het Syrische kamp leeg was:

“Want de Heere had het heir der Syriërs doen horen een geluid van wagenen, en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkraft;.....”

In het verslag dat onmiddellijk aan dit verslag voorafging, had God de dienaar van Elisa in staat gesteld om het grote leger van de Heer op de berg van Dothan te **ZIEN**: de paarden en wagens van vuur, zie 2 Koningen 6:17:

“En Elisa bad, en zeide: Heere, open toch zijn ogen, dat hij zie! En de Heere opende de ogen van den jongen, dat hij zag; en ziet, de berg was vol vurige paarden en wagenen rondom Elisa.

Hier in Samaria zien we dat God het Syrische leger in staat stelde om onzichtbare, bovennatuurlijke wagens van vuur en paarden te **HOREN**.

In het vroege ochtendlicht, het horen van de geluiden van aanstormende paardenhoeven, naderende wagenwielen en het marcheren van een enorme troepenmacht voetvolk nabij het kamp, maakte de Syriërs doodsbang. Het volume en de intensiteit van de geluiden deden hen geloven dat het oprukkende leger nog groter was dan het hunne. En het enige leger dat zo groot was, was dat van de Egyptenaren, of de Hethieten, of misschien zelfs van beiden, en dus dachten de Syriërs dat de koning van Israël hen had ingehoord, zie 2 Koningen 7:6:

“Want de Heere had het heir der Syriërs doen horen een geluid van wagenen, en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkraft; zodat zij zeiden de een tot den ander: Zie, de koning van Israël heeft tegen ons gehoord de koningen der Hethieten, en de koningen der Egyptenaren, om tegen ons te komen.

Er was geen tijd om de situatie rustig te beoordelen of een reactie te organiseren. Gealarmeerd door het geluid en de gedachte aan een enorme militaire macht die op hen afkwam, raakten alle Syriërs in paniek, renden weg, verspreidden zich, “en lieten hun tenten, en hun paarden, en hun ezels, zelfs het kamp zoals het was, achter en vluchtten voor hun leven”, zie vers 7:

“Derhalve hadden zij zich opgemaakt, en waren in de schemering gevloeden, en hadden hun tenten gelaten, en hun paarden, en hun ezelen, het leger gelijk als het was; en waren gevloeden om huns levens wil.

Niet lang daarna dwaalden vier melaatsen het kamp binnen. Nadat ze het volledig verlaten hadden aangetroffen, deden ze wat alle hongerende mannen zouden hebben gedaan: ze gingen een tent binnen en aten tot ze vol zaten. Na hun maaltijd plunderden ze de tent van zijn rijkdom, namen het zilver, goud en de kleding mee, en toen gingen ze het verbergen. Toen gingen ze naar een tweede tent en plunderden die ook en verstopten opnieuw wat ze hadden verzameld, zie vers 8:

“Als nu deze melaatsen aan het uiterste des legers kwamen, zo gingen zij in een tent, en aten en dronken, en namen van daar zilver, en goud, en klederen, en gingen henen, en verborgen het; daarna keerden zij weder, en kwamen in een andere tent, namen van daar ook, en gingen henen, en verborgen het.

Maar er was zoveel, het was onmogelijk dat ze het allemaal konden verzamelen en verbergen.

Een aanval van het geweten

*“2 Kon. 7:9: Toen zeiden zij, de ‘één tot den ander: Wij doen niet recht; **deze dag is een dag van goede boodschap**, en wij zwijgen stil. Indien wij vertoeven tot den lichten morgen, zo zal ons de ongerechtigheid vinden; daarom nu, komt, laat ons gaan, en dit aan het huis des konings boodschappen.*

De vier melaatsen stopten voor een nieuwe bijeenkomst om hun situatie te beoordelen. Ze realiseerden zich dat, terwijl zij zich volpropten met eten en rijkdom verzamelden in dit verlaten kamp, de mensen in de stad leden en verhongerden. Het was beter dat ze terugkeerden naar de stad en het goede nieuws met de mensen deelden. **Ze begrepen dat het verkeerd zou zijn om stil te blijven en egoïstisch van deze zegen te genieten. Ze hadden de verantwoordelijkheid om het goede, levensreddende nieuws met anderen te delen.**

“2 Kon. 7:10: Zo kwamen zij, en riepen tot den poortier der stad, en boodschapten hun, zeggende: Wij zijn gekomen tot het leger der Syriërs, en ziet, niemand was daar, noch eens mensen stem; maar paarden aangebonden, en ezels aangebonden, en tenten, gelijk als zij waren.

De melaatsen keerden terug naar de poorten van Samaria, waar ze de poortier (vs. 10) aanriepen en het goede nieuws vertelden dat het kamp van de Syriërs verlaten was. De poortiers gaven dit bericht vervolgens door aan het huis van de koning (vs. 11).

“11 1En hij riep de poortiers; en zij deden de boodschap binnen in het huis des konings.

De koning was echter achterdochtig en vermoedde dat dit een val was. Hij redeneerde dat de Syriërs, wetende dat Samaria honger leed, zich hadden teruggetrokken en zich in de buurt in de velden verstopten, wachtend tot de mensen van Samaria uit de stad zouden komen, waar de Syriërs hen konden aanvallen, doden en de stad konden binnenvallen, zie vers 12.

“En de koning stond op in den nacht, en zeide tot zijn knechten: Ik zal u nu te kennen geven, wat de Syriërs ons gedaan hebben; zij weten, dat wij hongerig zijn; daarom zijn zij uit het leger gegaan, om zich in het veld te versteken, zeggende: Als zij uit de stad gegaan zullen zijn, dan zullen wij hen levend grijpen, en wij zullen in de stad komen.

Vanuit militair oogpunt was dit een zeer logisch en redelijk vermoeden, **maar de koning verbond het goede nieuws niet met Elisa's profetie van overvloed op de vorige dag.**

De profetie van Elisa vervuld

Op advies van één van zijn raadgevers stuurde de koning verkenners uit (zie verzen 13-14) en tot hun verbazing troffen ze het kamp leeg aan. Ze volgden vervolgens de ontsnappingsroute van de Syriërs helemaal tot aan de rivier de Jordaan, 25 mijl verderop, en vonden de grond langs de weg bezaaid met de kleding en uitrusting die het leger had weggegooid toen ze vluchtten. Ze keerden toen terug naar Samaria en rapporteerden aan de koning (zie vers 15).

“13 En hij zeide: Gaat heen, en ziet, waar hij is, dat ik zende en hem halen late. En hem werd te kennen gegeven, zeggende: Zie, hij is te Dothan.14 Toen zond hij daarheen paarden, en wagenen, en een zwaar heir; welke des nachts kwamen, en omsingelden de stad.15 En de dienaar van den man Gods stond zeer vroeg op, en ging uit; en ziet, een heir omringde de stad met paarden en wagenen. Toen zeide zijn jongen tot hem: Ach, mijn heer, hoe zullen wij doen.

De mensen van de stad gingen onmiddellijk naar buiten en plunderden de tenten. Ze vonden een overvloed aan voedsel om te eten en te verkopen in de stad, zodat:

“2 Kon. 7:16: Toen ging het volk uit, en beroofde het leger der Syriërs; en een maat meelbloem werd verkocht voor een sikkel, en twee maten gerst voor een sikkel, naar het woord des Heeren.

Elisa's profetie van de Heer dat er de volgende dag veel en goedkoop voedsel zou zijn voor de mensen van Samaria, hoe ongelooflijk en vergezocht het ook leek, werd precies vervuld zoals hij zei, omdat God trouw is aan Zijn Woord. En God gebruikte in Zijn volmaakte wijsheid degenen die gekomen waren om Israël te vernietigen als het ware middel tot haar bevrijding.

God handelde hier overvloedig met Israël op basis van Zijn genade en barmhartigheid. Het was niet zo dat de mensen van Samaria iets van God verdienden. In feite was hun onderdrukking door de Syriërs het rechtvaardige gevolg van hun ongelof en rebellie tegen God en Zijn wet. Ze verdienden oordeel. Maar ondanks hun zondigheid en ongehoorzaamheid bracht God een machtige verlossing teweeg.

Onze machtige bevrijding

Net als de mensen in Samaria zijn wij allemaal zondaars die in opstand zijn gekomen tegen God en Zijn wet, en verdienen wij Zijn oordeel, zie Rom. 3:10 en 23:

“Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet een;.....23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;

Net zoals die Israëlieten gevangen zaten in een wanhopige situatie en op sterven lagen, zo zitten wij gevangen in een wanhopige situatie in onze zonden, zie Ef. 2:1:

“En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden;

Maar God heeft, door Zijn genade en barmhartigheid, een machtige bevrijding voorzien en Zijn Zoon gegeven om voor ons te sterven, zodat wij gered konden worden van onze zonden en leven in Hem konden vinden. God gebruikte in Zijn volmaakte wijsheid wat ons zou hebben vernietigd - zonde en dood - om het middel te zijn van onze bevrijding: Christus werd zonde voor ons, zie 2 Kor. 5:21, en door te sterven voor onze zonden en weer op te staan, redt Hij degenen die geloven.

“Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

In Samaria 's wanhopige situatie zorgde God voor een wonderbaarlijke redding, maar niemand in Samaria wist ervan. Ze dachten dat ze nog steeds gevangen zaten binnen hun stadsmuren. Maar vier mannen wisten de waarheid dat ze vrij konden zijn. Net als de vier melaatsen hebben wij die op Christus hebben vertrouwd, de voordelen, vrijheid en overvloed van Gods verlossing van zonde al geleerd en ervaren. En net als de melaatsen moeten we ons iets heel belangrijks realiseren: **nu hebben we een boodschap om te brengen.**

De melaatsen “zeiden tot elkaar: *Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen stil*”. 2 Koningen 7:9. Met andere woorden: “Wij hebben goed nieuws; we moeten het niet voor onszelf houden!” Die vier mannen wisten dat de vijand verslagen was. Ze wisten dat de mensen in de stad gered konden worden. Ze wisten dat de mensen die honger leden niet hoefden te sterven. En ze wisten dat ze zo’n verbazingwekkende, levensreddende boodschap niet voor zichzelf moesten houden.

Wij zijn net als die vier mannen, in die zin dat wij ook een levensreddende boodschap van goed nieuws hebben die we niet voor onszelf moeten houden. Wij zeggen tegen zondaars: “Onze vijanden, zonde en dood, zijn verslagen. U kunt gered worden door Christus!” Wij zeggen tegen hen die sterven in hun zonden: “U kunt leven in Christus!” Wij zeggen tegen hen die geestelijk verhongeren: “Er is brood genoeg en overschot door het Brood des levens en vertrouwend op Zijn volbrachte werk.”

Toen de koning van Israël hoorde over het verlaten kamp en de bevrijding van Samaria, was hij sceptisch en dacht dat er een addertje onder het gras moest zitten. Op dezelfde manier krijgen we bij velen aan wie we vertellen over de verlossing in Christus door geloof in Hem, een sceptische reactie. Ze denken dat als iets te mooi klinkt om waar te zijn, dat het dat waarschijnlijk ook is. Maar het is de waarheid van Gods Woord om gewoon alleen op Christus te vertrouwen en verlossing van onze zonden te ontvangen en eeuwig leven te hebben.

Wanneer we Gods redding in Christus ontdekken, vinden we geestelijke overvloed. We hebben overvloed in Christus, geheel door de genade van God. Wij die hebben geloofd, hebben de rijkdom van Gods genade ervaren, en God wil dat we anderen vertellen over de rijke zegeningen van genade, hoop en vergeving die in Christus zijn, zie Ef. 1:3-14:

“3 Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.4 Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;5 Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelve, naar het welbehagen van Zijn wil.6 Tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde;7 In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade,8 Met welke Hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid;9 Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelve.10 Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot een te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is;11 In Hem, in Welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij, die te voren verordineerd waren naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil;12 Opdat wij zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, wij, die eerst in Christus gehoopt hebben.13 In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte;14 Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid.

Lepra is een beeld van zonde in de Bijbel. De melaatsen waren verstoten, arm, bedelaars, en ze gingen dood. Ze hadden niets en geen middelen om iemand iets aan te bieden. Ze zijn een beeld van de geestelijke toestand van alle zondaars buiten Christus, gescheiden van God. Deze mannen realiseerden zich dat als ze niets deden, ze zouden omkomen. Hun enige hoop was om te gaan en om genade te vragen.

Op dezelfde manier vergaat het een zondaar, als hij niets doet, zal hij in zijn zonden omkomen. Uw enige hoop is om naar Christus te gaan om genade te ontvangen, zie Titus 3:5. Als je dat doet, en je vertrouwt Hem als je Redder, zul je leven, verlossing en overvloed aan zegen in Hem vinden.

“Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes;

Vertaler: l.h.meyer@ziggo.nl Website: www.bedelingdergenade.nl